

Skrivnostno srečanje na planini

Velika planina je polna zgodb in legend, ki se prenašajo iz roda v rod. Sam jim nisem nikoli pozorno prisluhnil, saj me bolj zanima nekaj drugega – gorski tek. Kdo bi si mislil, da me bodo legende kmalu začele zelo zanimati ...

Hodim v srednjo šolo, star sem 17 let in treniram gorski tek. Jutri se začne 16. evropsko prvenstvo v gorskih tekih na Veliki planini. Veselim se že tekmovanja, a se še spominjam lanskega leta, ko sem si na evropskem močno želel stopničk, a mi ni uspelo. Zaradi neprimerne obutve sem si poškodoval gleženj. Letos pa sem si zadal cilj, da zasedem vsaj tretje mesto, saj gre vendar za evropsko prvenstvo na domačih tleh!

Ni mi šlo vse po načrtih. Mislil sem, da bom treniral vsak dan, a mi zaradi učenja to ni uspelo. Sanje o stopničkah so se vse bolj oddaljevale ...

»Pripravljeni, pozor, zdaj!« Zaslišal se je strel in tek se je začel. Tekel sem v enakem ritmu, da ne bi prehitro začel. Ogromno tekmovalcev je po dveh ovinkih že ostalo za mano, kmalu sem ugotovil, da grem kljub vsemu prehitro in začel globoko dihati še sam. V prsnem košu me je bolelo, a se nisem vdal. To bolečino vendar poznam, domača mi je! Takrat pa sem ga zagledal ...

Malo naprej od Sv. Primoža sem ujel in prehitel Marka, ki je bil včasih moj najboljši prijatelj, a ko se je vpisal na športno gimnazijo, je mislil, da je nekaj več in sva prekinila stike. Tokrat z njim nekaj ni bilo v redu. To sem opazil in tekel naprej. Vmes me je spet prehitel, a se je še vedno mučil. Jaz svojega tempa nisem spreminjal. Pri Vetrnici sem ga zopet ujel in bil presenečen nad njegovim stanjem: držal se je za glavo in se po celem telesu tresel. Očitno tudi on ni bil dobro pripravljen. Stopil sem k njemu in ga prijel za ramo. Bil je odsoten. Postavil sem mu nekaj vprašanj, a nanje nisem dobil odgovora. Že naslednji trenutek se je namreč zrušil po tleh. Nisem bil prepričan, kako naj ravnam. Počutil sem se dobro, z lahkoto bi tekel naprej in bi ga premagal. A nekaj mi je reklo, da je bolj prav ubrati drugo pot ... Odneseš sem ga do velike jame in ga poskušal prenesti dol v zavetje, saj se je pripravljalo k nevihti. Sotekmovalci so tekli naprej do cilja, midva pa sva izginila v jami.

Ozračje je bilo vlažno in zatohlo, a vsaj deževalo ni. Mark je bil težak, zato sem ga odložil na tla in se pri tem naslonil na kamnito steno za nama. Moj dotik je sprožil nek čuden mehanizem – kamen se je počasi začel odmikati, zato sem kriknil od presenečenja. Zvlekel sem Marka noter, kjer je zgledalo suho in prijetno. Kamnita vratca so se zaprla za nama. Zdaj ni bilo več izhoda. Mark je bil še vedno brez zavesti, zato sva obstala na mestu. V globini jame se je pokazala medla svetloba in približevalo se nama je nekaj velikega ... Strah me je popolnoma ohromil.

Bil je nekakšen stvor. Velik, divji mož. Točno! Slišal sem, da tu blizu, na Dovji griči, prebivajo divji možje in bele deklice in gorski škratje, ampak samo v legendah. Le kaj počne to bitje tukaj?!

Pogovor je začel z gromkim glasom. Povedal mi je, da so Dovjo gričo zasedli turisti in da se tam s svojimi prijatelji ne more več skrivati. Pozorno sem si ga ogledal. Imel je dolgo rjavo brado in srednje dolge lase. Bil je precej močam, a prijazen, in pokazal mi je, da mi noče nič hudega. Povedal je še, da so se skupaj z belimi deklicami naselili v jami Vetrnici, kjer so lahko v miru živeli naprej.

Med njegovim pripovedovanjem sem se večkrat vprašal, če se to zares dogaja. Sem samo tako utrujen, da sem si začel domišljati? »Vem, o čem razmišljaš,« me je predramil iz zamaknenosti. »To se zares dogaja. Resnični smo, ne domišljaš si!«

S prstom je pokazal na Marka. Poleg njega je sedela drobna deklica v snežno beli obleki in s svetlimi lasmi. Na čelo mu je dala obkladke in Mark se je kmalu začel prebujati. »Osamljeni smo,« je nadaljeval divji mož. Radi bi, da ostaneta tu in nam delata družbo. Ker pa vemo, da ljudje in čudežna bitja ne moremo živeti skupaj, vama dovolimo oditi v svet, če bosta Veliki planini pokazala, kaj sta dobrotu in prijateljstvo. Tega zadnje čase zelo primanjkuje, ker vsak gleda le nase. Če vama uspe sodelovati in ne tekmovati, lahko oba dosežeta dober rezultat.« Na njegovem obrazu sem opazil skrivnosten nasmešek. Pogledal sem Marka. Pomignil mi je, naj sedem poleg njega. Nekaj trenutkov sva se samo gledala, nato pa je on začel pogovor. Povedal mi je, da je bil ljubosumen name. Presenečeno sem ga pogledal. »Vedno si bil dobre volje in poln energije, jaz pa sem bil vedno prezaposlen in sem imel malo časa za učenje. Mučil sem se, da sem prišel do gimnazije, tebi pa je šla šola vedno po načrtih. Nisi se veliko učil, pa si vseeno dobival dobre ocene in še veliko treniral. Oprosti, ljubosumen sem bil ...« Nisem vedel, kaj naj rečem na to. Bil sem presenečen in užaljen naenkrat. Ko bi on vedel, koliko sem se učil ... kako sem se namučil, da sem dobil dobre ocene. Nisem vedel, da me ljudje vidijo na tak način. Kar nekaj časa sva še posedala in se pogovarjala o najinem doživljanju in norčijah, ki sva jih uganjala v osnovni šoli. Nato naju je divji mož prijazno prekinil: »Lepo, da sta se pobotala. V tej jami vama je bila ponujena druga priložnost. Ker sta se spet spoprijateljila, sta opravila svojo nalogo. V tej jami čas ne teče tako kot zunaj. Ko bosta stopila ven, bosta ujela isto sekundo, katero sta v jamo vstopila. Tekmujta do konca, priborita si stopničke in ne pozabita mojih besed! Srečno.«

Kamnita vrata so se odprla. Mark se je pognal v tek in zmagal. Meni tudi ta dan ni bil usojen dober rezultat, ker sem premalo treniral. Mark je na podelitvi nagrad pokal z lepim govorom posvetil meni, v znak nesebične pomoči in prijateljstva. Navijači in gledalci so izvedeli za čudovito zgodbo o sočutju in ta jih je ganila bolj kot tekmovanje.

Z Markom sva spet najboljša prijatelja, skupaj trenirava in velikokrat obiščeva Veliko planino in jamo Vetrnico. Le čarobnih bitij ne srečava nikoli ...

Patricija Drolec, 14 let

OŠ Marije Vere Kamnik

Mentorica: Mojca Volkar Trobevšek